

Arrest

nr. 246 148 van 15 december 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 20 augustus 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 27 juli 2020, tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 september 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 december 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 februari 2020 dient de verzoekende partij, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Europese Unie, in functie van haar in België verblijvende Nederlandse oom L.K.

Op 27 juli 2020, met kennisgeving op 30 juli 2020, neemt de gemachtigde van de bevoegde minister een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 06.02.2020 werd ingediend door:

Naam: K. (...)

Voornaam: M. (...)

Nationaliteit: Turkije

Geboortedatum: (...).2001

Geboorteplaats: Kadikoy

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 06.02.2020 gezinshereniging aan met zijn oom K.L. (...), van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer 60.06.12 541-13.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1. 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Turkije (U21649856) op naam van betrokkene, afgeleverd op 27.03.2019 met visumsticker en uit-en inreisstempel waaruit blijkt dat hij Schengen inreisde via Duitsland op 31.05.2019*
- verklaringen op eer dd. 07.04.2020 en ongedateerd waarin derden verklaren dat ze geld ontvingen van de referentiepersoon om tijdens hun reizen te overhandigen aan betrokkene: echter, gezien het gesolliciteerde karakter van een verklaring op eer niet kan worden uitgesloten, worden deze verklaringen beschouwd als loutere beweringen welke niet kunnen aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging*
- kopie bankkaarten Belfius Business en BPost Bank op naam van de referentiepersoon; email dd. 28.04.2020 waarin betrokkene stelt dat hij sinds zijn aankomst in België één van deze bankkaarten gebruikt: echter, niet alleen kan het loutere voorleggen van kopieën niet aanvaard worden als afdoende bewijs dat betrokkene (één van) deze bankkaarten gebruikt, ook hebben deze gegevens - voor zover ze dienen aanvaard te worden als begin van bewijs - betrekking op de situatie in België, en zijn deze niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.*

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 18.07.2013 in België verblijft.

Van een (dreigende) schending van zijn recht op vrij verkeer is geen sprake.

Voorzover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat hieromtrent geen documenten werden

voorgelegd. Het gegeven dat betrokkene op 06.02.2020 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er niet werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat, en dat er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.

Het gegeven dat betrokkene sedert februari 2020 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon of overige gezinsleden, anders dan de gewone affectieve banden, werden niet aangetoond. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel, gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 47/1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel luidt als volgt:

"Het artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet geeft de volgende definitie van 'andere familieleden van een burger van de Unie':

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven. ”

In casu is het 2° punt relevant.

Hierbij vult het artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet het volgende aan:

“§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel. ”

Deze artikelen vormen een omzetting door de Belgische staat van Richtlijn 2004/38 in de nationale wet. Samengevat moeten de lidstaten het verblijf vergemakkelijken van familieleden in de ruime zin van het woord, onder andere van zij die ten laste zijn of die deel uitmaken van het gezin van de EU-onderdaan. Verzoeker deed een aanvraag bij Dienst Vreemdelingenzaken omdat hij zich in die situatie herkende. Hij bracht het bewijs deel uit te maken van het gezin van zijn oom en hij toonde aan ten laste te zijn van hem.

De website van gedaagde stelt het volgende:

“b) Indien u, in het land van herkomst, ten laste bent van of inwoont bij een burger van de Unie die u wenst te begeleiden of bij wie u zich wil voegen, moet u:

- uw verwantschapsband met de gezinshereniger bewijzen, en
- bewijzen dat u ten laste was van de gezinshereniger in het land van herkomst en dat deze afhankelijkheid op het moment van de verblijfsaanvraag nog steeds bestaat, of
- bewijzen dat u bij hem inwoont/met hem samenwoont (voor de aankomst van de burger van de Unie in België).

U moet documenten voorleggen die zijn opgesteld door de bevoegde overheid van het land van oorsprong of herkomst. Als dergelijke documenten ontbreken, mag u door welk bewijsmiddel ook uw verwantschapsband aantonen en aantonen dat u ten laste bent van de gezinshereniger of bij hem inwoont. ”

Dat in casu voorliggen verklaringen op eer gedateerd 07.04.2020.

Dat gedaagde het volgende stelt inzake deze stukken:

- verklaringen op eer dd. 07.04.2020 en ongedateerd waarin derden verklaren dat ze geld ontvingen van de referentiepersoon om tijdens hun reizen te overhandigen aan betrokkene echter gezien het gesolliciteerde karakter van een verklaring op eer niet kan worden uitgesloten, worden deze verklaringen beschouwd als loutere beweringen welke niet kunnen aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging

Dat verzoeker betoogt dat dit het belangrijkste stuk is welke hij heeft neergelegd.

Dat de motivering op verschillende punten manifest onjuist, niet afdoende en niet pertinent is.

1. Toelaatbaarheid van een verklaring op eer

Geen enkele bepaling stelt dat een verklaring op eer de jure niet bruikbaar is. Door te stellen dat een verklaring op eer een loutere bewering is negeert de DVZ de bewijswaarde hiervan.

Integendeel zowel de wetgeving als de DVZ laten dergelijke stukken juist wel toe:

- Artikel 47/3, §2 in fine stelt immers: "Bij ontstentenis hien'an, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel. ”
- Verwerende partij stelt op haar website: "Als dergelijke documenten ontbreken, mag u door welk bewijsmiddel ook uw verwantschapsband aantonen en aantonen dat u ten laste bent van de gezinshereniger of bij hem inwoont. ”

2. Gesolliciteerd karakter is onbegrijpelijk Nederlands

Dat verzoeker niet begrijpt wat “gesolliciteerd karakter” betekent in de context van het attest.

Dat het woord solliciteren in Van Dale als volgt wordt omschreven:

[...]

Dat bezwaarlijk kan aangenomen worden dat de opsteller van de verklaring gesolliciteerd heeft naar een baan. Een motivering welke onbegrijpelijk is voor gedaagde omdat ze onzinnig is door een verkeerd taalgebruik komt neer op geen motivering.

De stukken waarvan gedaagde beweert dat ze een gesolliciteerd karakter hebben zijn wel degelijk geldige stukken

Dat niet anders kan vastgesteld worden dan dat art. 47/1 2° Vreemdelingenwet geschonden werd.

Dat de materiële motiveringsplicht eveneens geschonden werd gezien ze onterecht stelt dat een verklaring op eer onvoldoende bewijs vormt en omdat ze manifest onduidelijk is.

2.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste middel, gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, voert verzoeker de schending aan van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker stelt dat hij het bewijs heeft neergelegd dat hij deel uitmaakt van het gezin van zijn oom en eveneens heeft aangetoond dat hij ten laste is van zijn oom. Verzoeker verwijst naar de overgemaakte verklaringen op eer dd. 07.04.2020 en stelt dat dit het belangrijkste stuk was dat hij heeft neergelegd. Verzoeker is van mening dat de verwerende partij, door te stellen dat een verklaring op eer een loutere bewering is, de bewijswaarde hiervan negeert. Verzoeker verwijst naar het bepaalde in artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet en stelt dat hij het ten laste zijn of het deel uitmaken van het gezin met elk passend middel kan bewijzen. Verder betoogt verzoeker dat hij niet kan begrijpen wat met gesolliciteerd karakter bedoeld wordt, aangezien de opsteller van de verklaring op eer niet gesolliciteerd heeft voor een baan.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing is het resultaat van een verblijfsaanvraag ingediend door verzoeker op grond van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd : (...) ; 2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

Daarnaast bepaalt artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet:

“ § 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Verzoeker betwist niet dat hij enkel de documenten, zoals opgesomd in de bestreden beslissing heeft neergelegd. De bestreden beslissing motiveert als volgt:

“Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd: - reispaspoort Turkije (U21649856) op naam van betrokkene, afgeleverd op 27.03.2019 met visumsticker en uit- en inreisstempel waaruit blijkt dat hij Schengen inreisde via Duitsland op 31.05.2019 - verklaringen op eer dd. 07.04.2020 en ongedateerd waarin derden verklaren dat ze geld ontvingen van de referentiepersoon om tijdens hun reizen te overhandigen aan betrokkene: echter, gezien het gesolliciteerde karakter van een verklaring op eer niet kan worden uitgesloten, worden deze verklaringen beschouwd als loutere beweringen welke niet kunnen aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging - kopie bankkaarten Belfius Business en BPost Bank op naam van de referentiepersoon; email dd. 28.04.2020 waarin betrokkene stelt dat hij sinds zijn aankomst in België één van deze bankkaarten gebruikt: echter, niet alleen kan het loutere voorleggen van kopieën niet aanvaard worden als afdoende bewijs dat betrokkene (één van) deze bankkaarten gebruikt, ook hebben deze gegevens – voor zover ze dienen aanvaard te worden als begin van bewijs – betrekking op de situatie in België, en zijn deze niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 18.07.2013 in België verblijft. Van een (dreigende) schending van zijn recht op vrij verkeer is geen sprake.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat hieromtrent geen documenten werden

voorgelegd. Het gegeven dat betrokkene op 06.02.2020 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen. Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er niet werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat, en dat er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen. Het gegeven dat betrokkene sedert februari 2020 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine. Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.(...)"

Verwerende partij merkt op dat verzoekers kritiek enkel gericht is tegen de motivering omtrent de verklaringen op eer dd. 07.04.2020. Verzoeker gaat niet in op de overige motieven van de bestreden beslissing, laat staan dat hij deze weerlegt, zodat hieraan geen afbreuk wordt gedaan.

Uit het administratief dossier van verzoeker blijkt dat hij ter staving van het ten laste zijn van de referentiepersoon twee verklaringen op eer heeft neergelegd. Deze verklaringen op eer werden opgesteld door de heer K.M., zijnde de neef van de referentiepersoon (zie bijlage 1), en de heer K.S., zijnde verzoekers broer, en zijn echtgenote mevrouw K.F. (zie bijlage 2). Naast het feit dat deze verklaringen op eer werden opgesteld door familieleden van verzoeker en de referentiepersoon, dient eveneens vastgesteld te worden dat in beide

verklaringen louter gesteld wordt dat de referentiepersoon aan betrokkenen geld overhandigde om dit te bezorgen aan verzoeker. Deze blote beweringen worden met geen enkel begin van bewijs gestaafd. Nergens legt verzoeker een begin van bewijs voor dat hij in zijn herkomstland, voor zijn komst naar België, enige ondersteuning nodig had of ontving van de referentiepersoon. Verwerende partij is dan ook van oordeel dat het niet kennelijk onredelijk is om te oordelen dat enkel een gesolliciteerde verklaring of stukken die op die basis opgesteld zijn, niet afdoende aantonen dat verzoeker effectief, reeds van in het land van herkomst, ten laste was van de referentiepersoon.

Een verklaring op eer heeft een gesolliciteerd karakter en is niet gesteund op enig objectief element. De verklaringen op eer van derden geven immers enkel weer wat aan de derden is gevraagd te stellen. Verzoekers kritiek dat de term "gesolliciteerd karakter" onbegrijpelijk Nederlands is en hij niet kan begrijpen wat met deze term bedoeld wordt aangezien de opsteller van de verklaring niet gesolliciteerd heeft voor een baan is niet ernstig. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat met de term "gesolliciteerd karakter" geenszins wordt bedoeld op de sollicitatie naar een baan, noch wordt dit geponeerd in voornoemde beslissing. Integendeel wordt er duidelijk gesteld dat het om loutere beweringen gaat die niet aanvaard kunnen worden als afdoende bewijs van het ten laste zijn. Bovendien blijkt uit verzoekers middel dat hij wel degelijk begrijpt wat met de term "gesolliciteerd karakter" bedoeld wordt.

De noodzaak van financiële of materiële ondersteuning kan inderdaad worden aangetoond met ieder passend middel. Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarde van het "ten laste" zijn vrij en rust de bewijslast daartoe bij de verblijfsaanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

Waar verzoeker nog louter stelt dat hij bewijzen heeft neergelegd waaruit blijkt dat hij, reeds van in het land van herkomst, deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, stelt verwerende partij vast dat er hieromtrent, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gemotiveerd, geen enkel stuk werd neergelegd. De subjectieve overtuiging van verzoeker dat hij wel degelijk ten laste was en deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon en dat hij dit heeft aangetoond door middel van de voorgelegde stukken, is geenszins afdoende om de bevindingen van de verwerende partij aan het wankelen te brengen. Het louter naar voor brengen van een eigen overtuiging, kan immers niet volstaan

om aan te tonen dat het bevoegde bestuur niet zou zijn uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of dat het besluit van dit bestuur berust op een incorrecte of kennelijk onredelijke oordeelsvorming. Met haar uiteenzetting maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Het eerste middel is ongegrond.”

2.1.3. De verzoekende partij betwist de bestreden beslissing inhoudelijk en voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). In voorliggende zaak wordt de materiële motivering onderzocht in het licht van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

De verzoekende partij diende een aanvraag gezinshereniging in in functie van haar in België verblijvende Nederlandse oom op grond van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet, dat luidde:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° (...);

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

Artikel 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet luidde op zijn beurt als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Zoals hoger gesteld wordt in voorliggende zaak aan de verzoekende partij een verblijf van meer dan drie maanden in functie van haar Nederlandse oom geweigerd omdat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij reeds in het land van herkomst ten laste was van haar oom of deel uitmaakte van zijn gezin in de periode voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging. Er wordt haar een bijlage 20 met bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt.

Uit het eerste middel blijkt dat de verzoekende partij betwist dat met de verklaringen op eer die zij toevoegde aan de aanvraag geen rekening kan worden gehouden. Zoals zij terecht opmerkt mag zij verklaringen op eer als bewijsmiddel in het kader van een procedure op grond van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet voorleggen. Zij gaat echter voorbij aan de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij bij de beoordeling in het kader van deze bepaling, namelijk of de voorgelegde bewijsmiddelen al dan niet aantonen dat de aanvrager ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon voor de aanvraag tot hereniging, en het feit dat in de bestreden beslissing over de verklaringen op eer wordt gemotiveerd dat deze niet aanvaard kunnen worden als afdoende bewijs in het kader van deze specifieke procedure gezinshereniging omdat ze als loutere verklaringen worden beschouwd gezien het gesolliciteerd karakter ervan niet kan worden uitgesloten. Overigens blijkt uit de bestreden beslissing allerminst dat de verwerende partij verklaringen op eer sowieso en altijd als bewijs weigert, zoals de verzoekende partij lijkt voor te houden, maar motiveert de verwerende partij wel

degelijk waarom in deze specifieke zaak geen rekening met genoemde verklaringen kan worden gehouden. Deze handelswijze is niet in strijd met het bepaalde in artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij ontkent verder niet dat de inhoud van de verklaringen op eer – waarin door derden wordt gesteld dat ze geld ontvingen van de referentiepersoon om tijdens hun reis aan de verzoekende partij te overhandigen – niet onderbouwt wordt door een (begin van) bewijs.

Verder kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat zij niet begrijpt wat wordt bedoeld met “gesolliciteerd karakter” nu uit de bewoordingen van haar middel wel degelijk blijkt dat zij begrijpt waarom de verwerende partij motiveert waarom de verklaringen op eer omwille van hun gesolliciteerd karakter niet in rekening kunnen worden gebracht als bewijs. Voorts geeft de verwerende partij in de motivering zelf aan dat het gaat om verklaringen van derden die in de context van het dossier als loutere beweringen moeten worden beschouwd zodat ze niet kunnen worden aanvaard. Deze motivering is niet voor (mis)interpretatie vatbaar en duidelijk. De passage over de definitie zoals opgenomen in het Van Dale woordenboek is gelet op het voorgaande dan ook niet relevant.

Het louter feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de motivering is vanzelfsprekend niet van aard deze motieven te weerleggen.

De Raad stelt ten slotte vast dat de verzoekende partij geen andere kritiek heeft dan deze gericht tegen de motivering omtrent de verklaringen op eer.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Het middel luidt als volgt:

“Dat de bestreden beslissing (het bevel, dat nooit uitgevaardigd had mogen worden) gezien bovenstaand middel dient worden vernietigd. Dat immers de nietigverklaring van de beslissing verblijf de nietigverklaring van het bevel met zich meebrengt.

Ondergeschikt mocht de beslissing verblijf niet worden vernietigd (quod certe non), dan wenst verzoeker volgende argumenten aan te brengen ter staving van het verzoek tot nietigverklaring:

Dat de beslissing als volgt wordt gemotiveerd:

“legaal verblijf in België verstreken”

Dat in casu toepassing wordt gemaakt van art. 7 1 2° van de Vreemdelingenwet.

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd

Dat art. 6 van de Vreemdelingenwet als volgt luidt:

Behoudens de in een internationaal verdrag, in de wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, mag de vreemdeling die legaal het Rijk is binnengekomen, niet langer dan negentig dagen in het Rijk verblijven, tenzij het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in een daarmee gelijkgestelde reist it el werd aangebracht, een andere duur bepaalt.

Wordt beschouwd als een persoon die meer dan negentig dagen in het Rijk verblijft, de vreemdeling die meer dan negentig dagen binnen een periode van honderdtachtig dagen op het grondgebied van de Staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen die België bindt, verblijft, waarbij voor iedere dag van het verblijf de honderdtachtig voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen.

Voor de toepassing van het tweede lid geldt de inreisdatum als de eerste dag van verblijf op het grondgebied van de overeenkomstsluitende Staten en de uitreisdatum als de laatste dag van verblijf op het grondgebied van de overeenkomstsluitende Staten. Perioden van verblijf die zijn toegestaan op

grond van een verblijfsvergunning of een visum voor lang verblijf worden bij de berekening van de verblijfsduur op het grondgebied van de overeenkomstsluitende Staten niet in aanmerking genomen. Dat in casu door gedaagde dient te worden gemotiveerd waarom zij van mening is dat de termijn in art. 6 overschreden werd. Het komt dan ook voor dat gedaagde minstens dient aan te tonen hoe zij deze berekening heeft gemaakt.

Dat in casu de motivering louter luidt:

"legaal verblijf verstreken "

De motivering is dan ook stereotiep en onduidelijk.

De materiële motiveringsplicht is geschonden."

2.2.2. De verwerende partij antwoordt hierop het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In een tweede middel gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Verwerende partij stelt vast dat verzoeker nalaat om in concreto in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing die betrekking hebben op het bevel om het grondgebied te verlaten, zodat ook hieraan geen afbreuk wordt gedaan.

Verzoeker kan niet ernstig voorhouden dat de verwerende partij diende te motiveren waarom zij van mening is dat de termijn in artikel 6 van de Vreemdelingenwet werd overschreden. Verzoeker levert niet het bewijs dat de termijn in artikel 6 van de Vreemdelingenwet niet is verstreken. Hij beschikt niet langer over een legaal verblijf omdat een beslissing tot weigering van verblijf werd genomen, die een einde maakte aan het toestaan van een langer verblijf in het Rijk zolang de gezinsherenigingaanvraag lopende was. Verzoeker dient te weten dat hij tijdelijk over een legaal verblijf beschikte na de aflevering van de bijlage 19ter. Verzoeker betwist geenszins dat zijn legaal verblijf in België verstreken is. Verwerende partij ziet niet in welke bijkomende motieven er hadden moeten worden vermeld en verzoeker wordt verondersteld de inhoud van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet te kunnen lezen.

Bovendien mist de bewering dat het bevel enkel is gemotiveerd door de ene zin "legaal verblijf in België verstreken" feitelijke grondslag. Aangaande het bevel wordt immers als volgt gemotiveerd: "Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon of overige gezinsleden, anders dan de gewone affectieve banden, werden niet aangetoond. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene."

Zo verzoekers kritiek betrekking zou hebben op de materiële motiveringsplicht, is een schending hiervan niet aangetoond.

Tot slot wenst verwerende partij erop te wijzen dat in artikel 39/79, §1, tweede lid, 7° van de Vreemdelingenwet enkel bedoeld wordt de beslissing tot weigering van de erkenning van een verblijfsrecht aan een burger van Unie of zijn familielid als bedoeld in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet op grond van de toepasselijke Europese regelgeving. Er wordt in artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet nergens verwezen naar de beslissing tot weigering van een verblijfsrecht aan een "ander familielid" van een burger van de Unie als bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet. Uit artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet vloeit dan ook niet voort dat een beroep tot nietigverklaring ingediend tegen de weigering van verblijf aan een "ander familielid" van een burger van de Unie bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, een van rechtswege schorsend karakter heeft en niet toelaat tijdens de beroepstermijn een bevel om het grondgebied te verlaten te treffen.

Het tweede middel is ongegrond."

2.2.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat het eerste middel, gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, ongegrond werd bevonden. Waar de verzoekende partij aanvoert dat de nietigverklaring van deze beslissing de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten met zich meebrengt, kan zij gelet op het voorgaande niet worden bijgetreden.

Waar de verzoekende partij aanvoert dat diende te worden gemotiveerd waarom de termijn van artikel 6 van de Vreemdelingenwet werd overschreden en waar zij stelt dat de motivering stereotiep en onduidelijk is, blijkt uit de bewoordingen van het middel dat zij de formele motiveringsplicht geschonden acht.

De Raad wijst erop dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, en de in artikel 62 van de Vreemdelingenwet vervatte motiveringsplicht, tot doel hebben de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan dit werd genomen. In de motivering wordt verwezen naar de juridische grondslag, namelijk artikel 7, eerste lid, 2° - en bijkomend artikel 74/13 - van de Vreemdelingenwet, en naar het feit dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt uitgereikt omdat het legaal verblijf van de verzoekende partij in België is verstreken. De verwerende partij geeft eveneens een weerslag van het onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat aan de afgifte van het bevel vooraf ging, waarbij zij besluit dat de elementen opgesomd in deze bepaling de afgifte niet in de weg staan.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden. De verzoekende partij kan dus niet van de verzoekende partij verwachten dat zij uitlegt waarom zij meent dat de periode van legaal verblijf in België is verstreken. Zoals de verwerende partij terecht opmerkt in haar nota kan van de verzoekende partij worden verwacht dat zij op de hoogte is van haar tijdelijk verblijfsrecht dat voortvloeit uit het indienen van de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van de Unie – zij beroept zich zelf op haar recht op gezinshereniging en bewaart een bijlage 19ter. Het weigeren van het verblijf van meer dan drie maanden, beslissing waarvan zij zoals besproken de motieven niet weerlegt, brengt logischerwijs met zich mee dat het legaal verblijf in België is verstreken.

Bovendien stelt de verzoekende partij foutief dat door de verwerende partij niet werd gemotiveerd “*waarom zij van mening is dat de termijn in art. 6 overschreden werd*”, nu in de bestreden beslissing wel degelijk wordt gesteld “*legaal verblijf in België is verstreken*”. Overigens beperkt de verwerende partij zich allerminst tot de stelling dat het legaal verblijf in België is verstreken, maar motiveert zij eveneens waarom de elementen opgesomd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, namelijk het gezinsleven, het hoger belang van kinderen en de gezondheidstoestand, specifiek in het geval van de Vreemdelingenwet de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet in de weg staan.

Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat de motivering stereotiep en onduidelijk is. Volledigheidshalve merkt de Raad op dat als een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Verder kan worden opgemerkt dat de verzoekende partij het motief van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, namelijk dat haar legaal verblijf in België is verstreken, niet betwist, laat staan weerlegt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend twintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU